Ч. 89 Субота 23 цьвітня (5 мая) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодинокое число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Стало ся!

Жиємо в часах пари і електрики, в часах, коли все поступає скоршим ходом, як бувало давнїйше; жиємо і переживаємо ся скорше, як би ми того сподївали ся або може хотїли. Одна подія здоганяє другу дуже скоро і заким ще оглянемо ся, маємо вже величезні зміни перед собою. Житє вже не іде, а біжить, і не спостережеш ся, як оно вже добіжить до кінця. Щасливий той, хто дійшовши до того кінця, може сказати собі, що жив не на дармо на сьвітї, що лишає по собі слїди того житя, поставивши коли вже не широку основу, то бодай маленький єї зародок до нового житя для тих, що по нїм настануть. Так можна сказати не лиш о поодинокім чоловіцї, але й о цїлій суспільности, о цїлім народі.

Ще не дуже далеко відсунув ся від нас памятний день 19 марта с. р., зазначивший ся звістним з'їздом мужів довіря, як вже наступив по нїм ще памятнїйший день 3 мая с. р., зазначивший ся зборами политичного товариства „Народна Рада“. Стало ся так, як ми то предвиджували і передсказували!

Коли ми розказували наші гадки о з'їздї мужів довіря і можливих его наслїдках, поставили ми остаточно у вислїдку з тих гадок таке питанє: „Чого-ж можна дальше сподївати ся?“ У відповіди на то питанє сказали ми:

„Дотеперішна партия народна мусить на, наш погляд, розлетїти ся. Часть єї готова прилучити до москвофілів і з неї зможуть з часом витворити ся ново-москвофіли, а часть прилучить ся до радикалів і скріпить сей табор. Та часть, котра лишить ся, може ще сконсолїдувати ся в одну цїлість яко давна партия народна — і так мабуть буде — та стане, як давнїйша партия, окремо від москвофілів і радикалів. Дальше есть велика можливість витвореня клерикальної партиї з невиразними — як би то потреба на наші відносини — засадами национальними. Наконець на случай розбитя теперішної партиї народної на всїлякі партиї политичні, може ще й так бути, що лишив би ся осередок чисто народний, котрого дїяльність однакож була би на разї дуже утруднена і котрий яко чинник политичний був би дуже слабий; він міг би ще лиш тогди устоятись і прийти до значіня і сили та виступити на поле политичне, коли-б тепер покинув всю политику, а взяв ся до роботи просьвітної і економічної, згортав около себе людий доброї волї і тим способом заводив в народї дїйстну згоду та підносив єго з духового і материяльного упадку. Така партия по нашій думцї була би ще найлїпша, бо мала би значінє в народї і велику будучність перед собою; она навіть можлива, бо суть люди таких переконань, лиш треба, щоби они знайшли ся разом, сконсолїдували ся, та витичили собі проґраму своєї роботи і взяли ся до неї“.

Вийшло як кажемо на наше. На вчерашних зборах политичного товариства „Народна Рада“ прийшло остаточно до розбитя теперішної партиї народної. Ухвалено значною більшостию голосів зібраних членів держати ся политики опозицийної і не узнавати тих послів народними, котрі би тої политики не придержували ся. Тим виключено можність дїланя для народу не лиш самих послів, але й всїх тих, котрі так само як і они уважають за відповідне стреміти хоч иншою дорогою до тої самої цїли, що й ті, котрі хотять придержуватись политики опозицийної. Головою товариства вибрано пос. Романчука і віддано єму провід товариства, а сим і веденє политики в згаданім напрямі.

Ми вже кілька разів висказали той погляд, що не уважаємо политику опозицийну за якесь лихо; противно, єсьмо того погляду, що й она серед даних обставин може бути добра, хоч сумнїваємо, чи серед наших теперішних може она такою бути. Але за лихо, і то за велике лихо, уважаємо то, коли якийсь напрям политичний розбиває нарід і дїлить єго на два так противні собі табори, що один відмавляє другому права дїлати для того самого народу і здобувати для него права, не таким самим способом, як то робить перший. Єсть то ексклюзивність, яка хиба стрічає ся лиш у Русинів, а котра нїяк не зможе принести хісна. А припустім, що тим, котрі не ідуть дорогою опозициї удасть ся все-таки здобути для свого народу якісь, хоч би маленькі права і свободи — чи то вже має бути безвзглядно зле для народу? Чи длятого, не треба вже приймати ся того, що здобули ті, котрі не ідуть дорогою опозициї? Або хиба вже не вільно нїкому для свого народу працювати, після свого найлїпшого знаня і волї, скоро не узискає апробати тих, котрі уважають, що лиш они мають право працювати для народу а нїхто инший, хоч він належить до того самого народу і єсть єго кровю з крови, костию з кости? Така робота то не консолїдация народних сил, а розбиванє їх, робота доводяча нарід, хоч би дуже сильний, до упадку. Так однакож дїє ся у нас, так стало ся вчера на зборах "Народної Ради". На разї не хочемо більше говорити о сїм сумнім фактї.

---

19)

ГУСАКОВСКИЙ.

повість

ВІНКЕНТИЯ КОСЯКЕВИЧА.

Переклад з польского.

(Дальше).

Тимчасом в бюрі мав Гусаковский товариша, чоловіка вже сивого, батька двох дочок, вже добре дозрілих; він нераз починав розмову від слів:

— Чому то ви не жените ся, пане Гусаковский?

— Ще час — відповідав той звичайно.

Тодї старий товариш пригадував і пояснював єму докладно один уступ з мудрости народної: „Не кай ся рано встати, а молодо оженити ся“. Якийсь час слухав Гусаковский байдуже тих доказів, хоч дуже переконуючих, але від недавна починають они припадати єму до серця.

— Гм, добре старий каже — думає собі — дуже розумно каже.

І коли старий товариш клепле єго тепер приязно по плечи та каже:

— Женїть ся, женїть ся чим скорше....

Гусаковский відповідає єму:

— Гм! Побачимо....

І не може здержати ся від усьміху, коли подумає про свої пляни.

Одного разу два товариші з бюра відозвали ся до него:

— Ми бачили вчера вас, пане Гусаковский...

— Де?

— На Краківскім....

— Ви йшли разом....

Гусаковский усьміхнув ся. Справдї вчера переходив він через Краківске передмістє з панною Казею, котрій помагав купувати скляні дрібнички до дому.

— Разом з якоюсь особою — каже один товариш з усьміхом.

— Особою дуже дистинґованою і елеґантскою — додає другий.

— То моя знакома — відповідає Гусаковский.

Знакома.... то здає ся єму за мало, зовсїм мало, отже поправляє ся:

— Дуже давна і добра знакома....

Один з товаришів здогадує ся:

— Признайте ся, пане Гусаковский, може то суджена.

— Признайте ся — каже другий.

Такий милий здогад викликує усьміх на уста Гусаковского.

Але докладність передовсїм. Отже перечить тому, перечить рішучо — але так рад би був, ой! так рад би був — признати ся....

VIII.

Одного разу прийшов Гусаковский до Бальских і застав там зовсїм несподївано Розпшицкого.

— Що! ти? в Варшаві? — кликнув здивований.

Розпшицкий звитав ся з ним сердечно.

— В Варшаві від вчера — відповів — і саме звідси мав я йти просто до тебе...

— Я думав, що подорожуєш по Европі.

— Обставини.... впрочім витолкую се тобі потім....

Підчас візити гостинна мама Бальска виступила сим разом з богатою гостиною. Візита тревала кілька дуже милих годин, а коли з неї вийшли, Розпшицкий витолкував Гусаковскому ті обставини.

Першим бажанєм єго було, подорожувати по Европі полудневій і се зробив він зараз по вїздї з Варшави.

— А політехніка? — замітив Гусаковский.

— Подумай собі.... так зле розложив я собі час, що вернув майже на конець семестру. Мав я собі надолужити се в лїтї, звиджуючи рівночасно Альпи; нараз паде на мене вістка, як бомба.... знаєш, я одержав у спадщинї суму на гіпотецї одного фільварку в Ченстохівскім ... казав єї вимовити; тимчасом добра виставляють на продаж... моя сума може пропасти... Кажу телеґрафічно купити за неї фільварок. Кажуть,

Бесїда посла Ол. Барвіньского

выголошена в Палатї послів при буджетї шкільнім на 279 засїданю дня 23 цьвітня с. р.

(Дальше).

Є. Е. п. Мінїстер фінансів виказав на основі урядових цифр в своїй бесїдї з 7 цьвітня с. р., що додатки краєві в часї від 1862 до 1892 р. піднеслись більше як подвійно і що фінанси краєві дійшли до границї своєї зможности. Отже щоби фінансам краєвим прийти в поміч, він подав надію, що по переведеню реформи податкової, можна буде розпорядиму процентуальну звишку податків реальних звертати поодиноким краям і що по переведеню реформи податку горівчаного часть доходу з податку горівчаного зможе краям звернути ся.

Переведенє тої реформи єсть тим пильнїйше, що вже в найблизшій будучности держава побачить ся змушеною на дотованє пенсий учительских і на орґанїзацию шкільництва народного, а особливо на школи фахові давати для Галичини значні додатки. Треба зважити, що вже в сїм роцї треба було вложити яко потребу на платню учителїв і на пенсиї для учителїв шкіл народних в Галичинї суму 3·1 мілїонів зр. з фондів громадского, повітового і краєвого.

Тепер же реформа шкільництва народного в практичнім напрямі по части переводить ся, а по части єсть намірена, она буде вимагати значних жертв материяльних а держава побачить ся в конечности — прийти краєви в тім взглядї в поміч у власнім своїм інтересї.

В ґенеральній дебатї буджетовій підніс справедливо мій товариш, що Галичина єсть краєм рільничим, але цїлком не аґрікультурним, що примітивно ведене господарство рільне приносить дуже малий дохід, так що галицкий рільник не в силї винести надмірного обтяженя і в наслїдок того грозить єму економічна руїна та зубожінє. Длятого заслугує се на повне признанє, що Мінїстерство просьвіти зачало в Галичинї орґанїзацию рільничих курсів доповняючих, котрі подадуть сїльскій молодежи фахове образованє для їх господарского званя. Бо іменно на основі 4 і 12 артикулів краєвого закона шкільного з 2 лютого 1885 мають заснуватись з жовтнем 1895 р. господарскі, трилїтні курси доповняючі по можности в кождім окрузї шкільнім по однім курсї доповняючім, при чотирокласових школах народних по селах і менших містах. Цїль тих доповняючих курсів: подати молодежи потрібні відомости з науки господарства рільного, як теоретично так і практично в огородї і в поли, а також і в сусїдних господарствах взірцевих. Науку будуть подавати народні учителї, які виобразують ся практично в однїй з господарских шкіл, і на ту цїль визначено на сей рік з краєвого фонду кредит для десяти народних учителїв. Відтак намірено устроїти фахові курси науки (н. пр. для робіт жіночих, кошикарства, молочництва і т. п.) для молодежи, котра покінчила науку в школї народній.

Хоч деякі з тих заряджень мусять ще найперше видержати пробу, то не дасть ся заперечити, що они безперечно в многім причинять ся до піднесеня нашого шкільництва в практичнім і заводово-фаховім напрямі та до поправи економічного положеня населеня сїльского в Галичинї. Але єсли добродійства тих заряджень мають принести хосен як найширшим кругам нашого населеня сїльского, єсли хочемо ще заздалегідь ратувати населенє сїльске перед економічним упадком і допомогти єму піддвигнутись, то здаєсь менї, що тї зарядженя галицкої краєвої Ради шкільної що-до виобразованя народних учителїв для науки на господарских курсах доповняючих не суть достаточні. Вже в лютім 1892 р. я підніс при дебатї буджетовій, що семинариї учительскі могли би виповнити під тим взглядом свою задачу і виобразувати кандидатів учительских для науки на доповняючих курсах господарских, тим більше, що семинариї учительскі всхідної Галичини мають здібні сили учительскі для науки господарства. Але лиш в тім случаю можна би надїятись доброго успіху, єсли би передовсїм семинариї учительскі були вивіновані полем для досьвідів, або бодай більшим огородом для досьвідів, і відповідним уряджєнем. Теперішні огороди при всхідно-галицких семинариях учительских цїлком не відповідають і суть недостаточні для тої цїли, а уряджєнє кабінетів для науки господарства єсть вповнї недостаточне. Рівно-ж було би потрібним, материял науковий для наук природних, трактований по найбільшій части в семинариях учительских ще дуже на спосіб ґімназияльний, піддати ревізиї і постаратись о властиві, згаданій цїли відповідні підручники шкільні для наук природних в тих заведенях наукових, так що науки природні стали би кріпкою основою для учителя господарки.

Що до курсів доповняючих, заведених для учителїв шкіл видїлових, то була би дуже на часї ревізия і обмеженє материялу наукового в семинариях учительских не лиш що-до наук природних але також і що до инших предметів.

Перший з'їзд австрийских учителїв семинарий, який відбув ся тут в 1891 р. і обговорив справу перетяженя наукою в семинариях учительских, висказав ся за обмеженєм материялу наукового всїх предметів на загальні відомости образуючі і практично цїнні, тим більше що семинариї учительскі мають виобразувати своїх учеників переважно для науки в школах народних.

Рівнож при иншій нагоді я підніс, що було би дуже пожадане: для таких учителїв народних, котрі доси не мали нагоди почути науки господарства від фахових учителїв, устроювати в часї ферий курси, на котрих би могли дальше відповідно образуватись фахово в тім напрямі, або бодай виклади з практичними експериментами в часї окружних конференций шкільних.

В сей спосіб можна би, після мого скромного погляду, витворити ширшу основу для господарскої науки доповняючої.

(Дальше буде.)

Перегляд полїтичний.

Мінїстер Пленер був вчера в клюбі Гогенварта, де вела ся нарада над законом валютовим. В нарадї взяв участь також мін. ґр. Фалькенгайн. Віденьскі ґазети висказують надію, що удасть ся позискати клюб Гогенварта для предложень валютових.

До Відня приїхав российский ґен.-майор Резвой, щоби повідомити Є. Вел. Цїсаря о заручинах царевича.

Віталїяньскім парляментї заявив мінїстер справ заграничних Блянк, що Італїя займає в полїтицї тридержавного союза таке становище, яке хотїла займити. Лиш Італїя сама одві-

---

що маєток прекрасний, лише занедбаний. Отже возьму ся енерґічно до піднесеня єго.

— Маєш намір господарити?

— Якийсь час.

— Ну, а полїтехніка?

— На то буде ще досить часу. Можу скінчити студиї за два роки.

Іде тепер до книгарнї, купити кілька книжок аґрономічних, і вечірним поїздом виїзджає до Ченстохови, щоби „пірнути в морю працї сїльскої“.

Запрошував Гусаковского до себе на село.

— Будеш жити, як в раю.

Атже може взяти відпустку на кілька тижнїв. Міг би приїхати разом з Вацком, котрий скінчив уже свою архітектуру і за кілька днїв приїзджає до дому.

Розпшицкий мав впрочім намір запросити до себе маму Бальску з панною Казимирою і Зосею, лише мусить перше розглянути ся і уладити ся, щоби міг відповідно їх у себе приняти.

— Коли би так ви всї, і ти і Вацко приїхали, то-ж то знаменито бавились би ми! — каже, одушевлений своєю думкою.

Гусаковскому сей проєкт подобав ся також. Відпустку міг би дістати тим лекше, що доси через сїм лїт служби анї на один день не просив о звільненє.

— Отже добре! — кликнув Розпшицкий, справдї вдоволений.

Розлучили ся, обіцюючи собі розкішне житє на селї. Розпшицкий прирік написати за кілька днїв.

Гусаковский пішов зараз на другий день зрадити сей гарний проєкт перед панями.

— Маю вам щось цікавого сказати — сказав на вступі.

І розповів, о що йде. Мама Бальска була дуже вдоволена з того.

— Все-ж то хлопець дуже добрий — похвалила Розпшицкого.

— Ну, то я маю вам щось цікавійшого сказати — сказала єму на відріз панна Казя.

— Цікавійшого?

— Будете бачити....

Ніколи-б не здогадав ся, що тому кілька днїв діяло ся в сїм домі.... Ото „хтось“ просив формально о руку панни Казї.

— Не може бути! — каже Гусаковский здивований.

— Справдї так було — каже панна Казя зі сьміхом.

Іде о то, хто се той „хтось“.

Гусаковский старає ся відґадати, хто се той зухвалий „хтось“.

— Дембский....

— Нї.... о! нї....

— Яницкий....

— Але де-ж там!

Нараз Гусаковский робить міну смертельно настрашеного.

— Що-ж?! Розпшицкий?

Панна Казя стає троха поважнїйшою і заперечує головою, чим єго втихомирює.

— Не згадаєте самі.

Ну! і нїчо дивного, бо того панка не знає. Якийсь пан Адамовский чи Адамкевич.... навіть прізвища єго добре не знають.... Має може сорок лїт.... Пізнав Казю у Яницких тому два тижнї, зложив Бальским кілька візит, на котрі не звертали найменшої уваги, і нараз, як бомба, осьвідчив ся.

Панна Казя сьміє ся сердечно з такої нагальности пана Адамовского чи Адамкевича. Сьміє ся і Гусаковский, не потребуючи вже допитувати ся, чи пан Адамовский чи Адамкевич дістав так само формального, як осьвідчини, гарбуза і яку мав тодї міну. Усьміхає ся і мама Бальска, котра на сторонї шепче довірочно Гусаковскому:

— Дївчина має щасте.

— Нїчо дивного — відповідає їй Гусаковский, дуже пересьвідчений о тім.

Се один з найгарнїйших єго днїв. Виходить, рад і веселий, чує в собі якесь несказане щасте і віддає себе цїлого мріям і мріям.

Тимчасом Розпшицкий замість написати, як обіцював, сам приїхав до Варшави.

Все було готове на принятє гостий. Двір просторий і вигідний, город, лїс, ріка — одним словом рай.

Тому що панї невідразу могли вибрати ся на село, Розпшицкий ждав на них у Варшаві, маючи собі за обовязок товаришити їм в подорожи. А щоби не тратити часу, цїлими ранками читав книжки аґрономічні і запевняв, що до рілї і до працї набирає справдішної любови; хто знає.... може, довівши господарство, порядно знївечене, до ладу, покине до чорта свою механїку, котрої впрочім уміє досить, і виїде до Ціріху, але вже на видїл аґрономічний. Що то можна зробити з Лесина, (так називає ся єго сельце) — рай під кождим взглядом, рай, що дає дохід, який і не снив ся нашим доморослим аґрономам....

Тимчасом уряджувано щодня проходи по обідї: Розпшицкий з панною Казею в першій парі, Гусаковский з мамою Бальскою в другій парі.

Кілька разів Розпшицкий приніс білєт до льожі. Пішли всї четверо до театру. Однак се вязало Гусаковского.

— Слухай-но — сказав раз приятелеви — ті білєти беремо на спілку.

Розпшицкий обняв єго.

чальна за свої похибки дипльоматичні, войскові і економічні. Зобовязаня єї супротив союзників лежать в солїдарности спільної оборони на случай якоїсь зачіпки; однакож він може з радостию заявити, що нема нїякої обави, щоби хтось визивав до війни, позаяк монархи европейскі суть рішучо війнї противні. Відносини Італїї до Франциї суть так само добрі як і до Росиї. Італїя займе таке становище, яке витворить парлямент своїми постановами а від того буде зависїти, чи Італїя стане економічно независимою на підставі політичної независимости.

Новинки.

Львів дня 4 мая.

— **Ювілей Є. В. Цїсаря.** На запросини віденьского Gewerbe-Verein-у зібрали ся минувшої недїлї у Відни представителї всіх країв, щоби парадити ся над способом торжественного обходу ювілея Цїсаря Франца Йосифа I. Сей ювілей — як звістно — буде Монарх святкувати в 1898 роцї. З Галичини прибули на се засїданє: Маршалок краєвий кн. Сангушко, представителї товариств рільничих: Володим. Козловский, Володисл. Струшкевич і гр. Ант. Водзицкий та представителї палат торговельних Вайґель і Пінес а також президент Львова Мохнацкий. По довших нарадах рішено вибрати комітет з 25 членів, котрий занявсь би виготовленєм проґрами. До комітету увійде з Австриї долїшної, Галичини і Чехії по 3 членів, з Морави 2 а з инших країв коронних по 1.

— **Інструктор молочарства** для Галичини буде принимати інтересентів у Львові в будинку соймовім (дверник вкаже компату) 9 мая від 11 до 1 год. Вступ вільний. Можна в него бачити знаряди молочарскі, а в справах набілу дістати інформациї.

— **Хмаролом.** Дня 30 м. м. в Чехії в пов. каврцимскім кілька сїл залив хмаролом. В Хотаню забрала вода селянинови весь масток, у Льготї 120 овець. Один дім пірвали филї, з котрих ледви виратовано властительку. В Каврцимі грім забив жінку, а кількоро людий заголомшив. Дім згорів.

— **Оригінальний подїл спадщини.** В жовтни 1891 р. померла в Шоломиї вдова Мария Цапова безпотомно. Довго жила і призбирала досить богато гроший. Вмираючи мала ще кількадесять довжників. В кілька хвиль по єї смерти в ночи прийшов війт Гринько Гупало, казав отворити скриню і повинимати одежу. Притім випало на землю 135 зр. Анна Лойко, Василь Біб і Каська Гупало побачили то. Лойко підняла гроші так, що війт того не замітив, вийшла до сїний і ту дала Касцї Гупало 10 зр., собі взяла 10 зр., а проче дала Бобови. Біб віддав гроші спадкоємцям, заким ще власти про се дізнали ся. В скрини було ще 1700 зр., котрі війт забрав. Писар Лучко Карабін порадив війтови не віддавати наслїдникам Цапової гроший, лише кількасот зр. собі задержати. Урадили оба задержати для війта, дяка, писаря громадского і Лучка Чемериса по 50 зр., почім війт дав на ту цїль дякови 200 зр. Заплативши ще дрібні видатки, війт завіз до нотаря 1210 зр., але з тих гроший того само дня, не знати як, щезло ще 300 зр. Нотар в Бібрцї поплатив все, що треба було, і роздав межи спадкоємців гроші так, що кождий дістав по кількадесять зр. Чи такий подїл змерщини був добрий, над тим радив сими днями львівский суд карний. Анна Лойко, Каська, Гринько і Іван Гупали і Лучка Карабін ставали перед судом. Підчас розправи виявило ся, що Іван Гупало звернув уже частину спроневірених гроший, а що до решти зробив угоду. Суд засудив Анну Лойку за крадїж на 14 днів, а Каську Гупало за участь в крадежи на 7 днїв вязницї. Прочих увільнено. Прокуратор застеріг собі зажаленє неважности.

— **Землетрясенє в Греции,** про котре ми в телеґрамах доносили, прибрало більші розміри, як з початку можна було думати. І так доносять з Атен, що в Хальків всї доми без виїмки неможливі до мешканя. Треба було навіть вязнів повипускати з вязниць. Завалило ся також кілька церков. В Лїмнї і Катоюлї знищені цїлковито будівлї портові. Страшно ширила ся катастрофа в Драганї, де поробили ся численні розколини в земли, коли рівночасно пообсували ся гори, розваляючи богато домів. Рівночасно відзивали ся підземні громи. Однако найстрашнїйше навіщений був округ Льокріс, де девять місцевостий зникло буквально з землї, потягаючи за собою численні жертви в людях. Депеша з Малессінї доносить про величезне число ранених, дальше в Арвіце погибло 4 людий, в Лїманїліє 5, в Крімакастро завалило ся 50 домів, в Проскопа монастир сьв. Мартина, при чім 20 дрібних дїтий, учеників школи монастирскої лягло під розвалинами. На Корфу і Ітацї дало ся також чути землетрясенє.

— **Сто двайцять лїт прожив** один сьвященик грецкий в Тріккаля в Тесалїї, котрий помер сими днями. Цїле житє жив дуже скромно, тому ще кілька лїт спав в зимі і лїтї на дворі, не пив жадних горячих напоїв, не курив, табаку покинув завчасу, а живив ся звичайно огородовиною. Перед сходом сонця вставав, а клав ся о 9 год. вечером. До смерти чув і бачив все добре. В послїдних лїтах памятав докладно давні подїї, але нові забував. Не хорував нїколи; був сьвящеником сто лїт без одного.

— **Еміґранти з Юпітера.** Звістно, декотрі астрономи кажуть, що на планетах н. пр. на Марсї, Венері можуть жити якісь живі сотворіня, чи то люди такі, як ми, годї знати, але все якісь сотворіня Божі. Сей здогад астрономів зайшов з ґазет і книжок в ґубернїю саратівску і прибрав таку форму. Именно там явили ся якісь еміґранти з планети Юпітера і почали намавляти селян, щоби перенесли ся на ту планету. Земля там, кажуть, дуже добра, лїсів і долин безлїч, дичини і риб тьма-тьменна, так що все войско московске не з'їло би всего, як би там прийшло. А притім зелїзницї зовсїм нема, пшениця росте як гай, а земля нїчия — бери кождий, кілько хочеш. Стали селяне про той чудний край щораз голоснїйше балакати, аж вкінци донесло ся до полїциї. Полїция вислїдила, що такі дивоглядні поголоски пускав козак з Куконин, Оверко Шкода. Коли его питали, звідки чув про таку землю, він казав: „Читати не знаю, але люди кажуть, що там земля добра". За намову до такої нечуваної еміґрациї Шкоду замкнули.

Господарство промисл і торговля

— На вчерашних загальних зборах асекурацийного товариства „Днїстер" вибрано членами ради надзираючої на місце вильосованих: дра Ем. Савицкого, Йосифа Гурика, дра Евг. Олесницкого, Теодора Стахевича, дра Федака і крил. дра Ів. Гробельского. Заступниками членів ради надзираючої вибрані: Йос. Ганинчак, о. Евг. Гузар, др. Ом. Калитовский, др. Олеськів і др. Щ. Сельский. До комісиї ревізийної вибрані: Вол. Ганкевич, Николай Мацїлиньский, Йос. Хлопецкий, Григ. Щирба. Заким подамо обширнїйше справозданє о сих зборах, подаємо на разї лиш білянс з днем 31 грудня 1893 р.

Активи:

Готівка в касї	1.007·20
Цїнні папери	44.716·75
В інституциях кредитових	7.286·35
Задатки на платнї	170·—
Наперед уплачений чинш	133·32
У Товариства контрасек.	513·37
У аґентів	13.577·79
У инших дебіторів	415·97
Інвентар і друки по відписаню амортизациї	5.964·14
До амортизациї кошти заснованя і орґанїзациї	4.089·77
Разом	77.875·66

Пасиви:

Фонд основний	50.000·—
„ резервовий	7.771·66
Резерва премій на рік 1894	8.488·81
Банк краєвий	3.068·25
Процент за удїли до часу заснованя Товариства	637·95
2 прц. додаток на сторожу огневу буковиньску	5·23
Аґенти	173·69
Резерва шкіл	207·37
Надвижка доходу	7.522·70
Разом	77.875·66

Телеґрами.

Відень 4 мая. Єї Вел. Цїсарева повернула тут з Вельс і поїхала на замок в Ляінц.

Атини 4 мая. Вчера вечером о 9 год. далось тут почути три рази раз-по-раз землетрясенє; люди перепуджені утїкають в гори.

Берлин 4 мая. Вчера приїхав тут царевич і поїхав дальше до Петербурга.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

— Добрий Гусак!... Дай же спокій... Атже бачиш, що для мене сей видаток мало значить.... Робиш менї приємність, коли йдеш зі мною до театру, і я твій довжник....

— Ну, ну! дай спокій....

Гусаковский був рад, коли ті чемности скінчили ся виїздом на село.

Сам не поїхав разом з ними. Відпустку дістав дуже легко, але що в бюрі не було кількох товаришів, то мусів ще з тиждень або два зачекати на поворот котрогобудь з них.

Вацко також не поїхав на село. Приїхав до Варшави лише на два днї і зараз виїхав до Вільна, де найшов користне, як на початок кариєри, занятє.

Ждати кілька тижднїв на змогу виїхати, було тяжко Гусаковскому. Аж тепер пізнав він, як єму не ставало дому Бальских, до котрого привик більше, нїж до власного. Не знав, що має почати з тими вільними годинами, не вмів собі винайти розривки анї занятя.

Сидів дома з материю. Панї Гусаковска від року вже відступила свій склепик віктуалів і жила собі спокійно та бездїльно, що їй правно належало ся. Троха знала безпосередно, а троха здогадувала ся, які наміри має син що-до панни Бальскої. Не була за тим. На єї думку то за низька сфера для єї сина і панна недосить посажна. Притім була нерада „богачам" Бальским — котрі впрочім зовсїм не були такі богаті, — головно за їх паньску гордість. Ту лиху прикмету попросту видумала собі мама Гусаковска, котра кілька разів на просьбу сина була з візитою у панї Бальскої і поводила ся там так гордо і зарозуміло, що ледви з нею можна було говорити. З єї причини годї було вдержати довші відносини поміж женщинами, хоч панї Бальска якийсь час дуже собі того бажала.

Панну Казю називала мама Гусаковска також „папугою, гордою на свою каменицю" (хто знає, чи не задовжену?)

Лише до Зосї була троха прихильна, бо мала все цїлувала маму Гусаковску в руку, так на привіт, як і на прощанє.

В єї очах вся родина Бальских не робила нїчого иншого цїлими днями, лише перед цїлим сьвітом чванила ся своєю каменицею і сальоном з фортепяном (старим, безвартістним пудлом).

Вкінци діждав ся Гусаковский того дня, коли міг передати товаришеви свої книжки бухгальтерийні і виїхати на село.

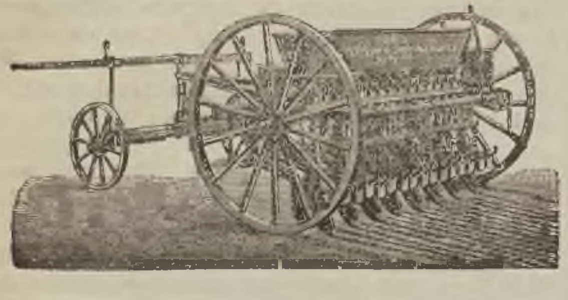
Їхав з радостию, як невільник, освободжений з кайдан, цїкавий знати, як там без него житє зложило ся і приготовлений на богато оповідань і мами Бальскої, і Зосї, і панни Казї.

Бачив уже в уяві панну Казимиру, як оповідає з тим збиточним усьміхом, що сьвідчить о сьвідомости сили власної краси, про Розпшицкого, як про нового „небіщика".

Гусаковский щиро лякав ся о свого товариша. Житє на селї серед природи, котра настроює серце до мрій, при особі так страшно небезпечній, як панна Казя, може для того добряги Розпшицкого скінчити ся недобре. Впрочім було вже видко, що майже від першого погляду побідила єго краса дївчини і опановувала єго щораз сильнїйше в міру складаних візит та проходів до Лазенок.... Все о тім сьвідчило, а особливо се гостинне спонукуванє до побуту на селї.

(Дальше буде).

ІНСЕРАТИ.



Clayton & Shuttleworth

Львів, ул. Городецка ч. 22

поручають свій, новий діл творячий

сївник рядовий

„COLUMBIA DRILL“

сїючий найправильнїйше так на горнстім як і на рівнім поли без наряджуваня скринї сївної; — дальше

плуги універсальні, борони, вальцї

і т. д. і т. д. 28

о знаменитім викіньченю по цїнах умірковаиих.

Ілюстровані цїнники ґратіс і франк

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і спродає

всякі ефекти і монети

по курсї деннім найдокладнїйшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацію поручає:

4½% листи гіпотечні	4% пожичку пропінаційну галицку
5% листи гіпотечні преміовані	5% „ „ буковиньску
5% листи гіпотечні без премиї	4½% пожичку угорской желїзної дороги державної
4½% листи Тов. кредитового земс.	4½% пожичку пропінаційну угорску
4½% листи Банку краєвого	
4½% пожичку краєву галицку	

4% угорскі Облигациї индемнізаційні,

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає **по цїнах найкориснїйших.**

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платнї місцеві папери цїнні, як також купони за готівку, без всїлякої провізиї, а противно замісцев лишень за відтрученєм коштів.

До ефектів, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 40

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальних.

Помада Phönix



на виставі гіґієнїчній в Штутґардї 1890 відзначена, є після лїкарского ореченя і тисячів подяк, узнана яко одиноке істнуюче, дїйстно добре і нешкідливе средство, щоб у мужчин і женщин викликати повний і буйний поріст волося, усунути випадане і лущене ся. Викликує також у дуже молодих мужчин сильний поріст вусів. Ручу за скуточність і нешкідливість. Фляконик 80 кр. почтою або за задатком 90 кр

K. HOPPE, 53

Відень XIV. Sütteldorferstrasse 81.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах оріґінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої і „Przegląd-y“

може лише се бюро анонси приймати.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з переливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм. — Збірники на воду. — Комплєтні урядженя купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як такжя рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

Поручає ся 48

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.